

Det, man nu gør, er, at man siger til sygeplejersken og jord- og betonarbejderen, som har et hårdt fysisk og mentalt arbejde, at de ikke kan få lov til at få et tredje liv som 60-årige, men skal vente, til de er 62, 63, 64, 65 og 66 år. Det er dem, man rammer, men man skaber ikke flere job i den offentlige sektor ved at ramme dem, som i forvejen har de hårde job.

Kl. 12.55

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jamen jeg må minde hr. Ole Sohn om, at det, det danske samfund mangler, jo ikke er penge. Der er nemlig mange penge i det danske samfund, men der er mangel på hænder og hoveder, mangel på arbejdskraft.

Jeg så, at hr. Ole Sohn nikkede, da jeg sagde, at vi står over for, at store årgange forlader arbejdsmarkedet, og at der kommer små ind. Uanset om man er 60-årig og nedslidt eller 60-årig og ikke nedslidt, står man altså over for at skulle forlade arbejdsmarkedet. Derfor er øvelsen at få nogle flere hænder og hoveder ud på arbejdsmarkedet, og når hr. Ole Sohn ikke vil være med til det, spørger jeg bare igen: Hvad er det for nogle job, man mener skal bortfalde, når man ikke vil være med til den øvelse at få nogle flere mennesker i den arbejdsduelige alder ud som arbejdskraft?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen hr. Jakob Axel Nielsen misforstår mig, men det er forhåbentlig ubevidst.

Jeg er enig i, at det er de store årgange, der forlader arbejdsmarkedet, og at der kommer færre unge ind, og at vi derfor står med den kolossalt store udfordring at skaffe arbejdskraft, ikke mindst i den offentlige sektor. Men man skaffer ikke flere ansatte i den offentlige sektor ved at tvinge en nedslidt sygeplejerske på 60 år til at blive, til hun er 62 år. Man skaffer flere sygeplejersker, flere jord- og betonarbejdere, flere slagteriarbejdere osv. ved at sætte massivt ind på at forebygge den nedslidning, som gør, at folk ikke kan hænge sammen, når de bliver 60 år.

Det er altså en langsigtet indsats, der skal til, og den har man forsømt. Denne regering har, desværre med hr. Jakob Axel Niensens billigelse, skåret massivt ned på arbejdsmiljøindsatsen, fordi man ikke har taget alvorligt, at man skal sørge for at udvide arbejdsstyrken på en sådan

måde, at den er i stand til at fungere i flere år end i dag.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nu har hr. Ole Sohn jo talt varmt og længe, og det lyder, som om det her er sket med et pennestrøg over natten, og at folk, der er 60 år, bare må vænne sig til, at efterlønsalderen er hævet. Men sådan er situationen jo ikke. Situationen er den, at for alle, som er fyldt 48 år, vil reglerne være uændrede.

Vi kan forstå, at SF er fuld af gode intentioner, men altså ikke vil tage et ansvar og være med i et velfærdsforlig. Men hvis der bliver gjort en indsats, har vi altså en række år til at løse problemerne, og derfor vil jeg gerne sige ja tak for invitationen til at komme ud i virkeligheden. Jeg vil medbringe fortællinger om forebyggelsesfonden, om arbejdsmiljøreformen og om et velfærdssamfund, der kan levere varen, men spørgsmålet er, hvad hr. Ole Sohn har med i kufferten. Det virker, som om den er halvtom.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil lige starte med at rette en misforståelse: SF har ikke afvist at medvirke til en velfærdsreform. Vi sagde faktisk ja til finansministeren, da vi blev inviteret over for at diskutere velfærd, for det ville vi gerne. Vi havde en lang række ideer og instrumenter til, hvordan man på sigt kan forbedre velfærden og sikre, at vi bliver længere tid på arbejdsmarkedet, fordi der er behov for det, men vi blev stillet over for det konkrete udsagn, at vi skulle sige ja til forringelser af efterlønnen. Det var forudsætningen for, at man kunne komme med i forhandlingerne.

Når man snakker om velfærd, er det jo i virkeligheden en falsk varebetegnelse, for hele den øvelse, man kalder velfærdsforliget, går jo ud på at forringe efterlønsordningen og forringe pensionsordningen ved gradvis at hæve efterlønsalderen fra 63 til 66 år og pensionsalderen fra 65 til 71 år. Det er det, der er øvelsen, og hvis man ikke sagde ja til det, måtte man ikke være med til at diskutere noget andet. Derfor er det en misforståelse at tro, at SF ikke ønsker at forbedre velfærden og sikre en bedre forebyggelse.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det, jeg egentlig prøver at sige, er, at det ikke er nok at tale om det, og at det ikke er nok, at man